

ΕΤΟΣ Α'.

Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ τῆ 13 Ἰανουαρίου 1887.

ΑΡΙΘ. 2.

ΜΕΛΙΣΣΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΙΟ

ΑΝΤ. Ε. ΠΑΠΑΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. ΕΥΜΟΡΦΟΠΟΥΛΟΥ.

1887.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΗΠΤΟΥΣΑΙ, μυθιστόρημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.
ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΝΔΡΩΝ ΤΟΥ 17ου ΑΙΩΝΟΣ. Διήγημα Α'. ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
Ἡ ἵππος τοῦ Κρεκύ.
ΠΑΝΤΟΙΑ.
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΓΙΟΥΣ ΝΟΟΣ.
ΗΘΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ.
Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ ποίημα.
ΤΑ ΑΡΕΣΚΟΝΤΑ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣ.
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.
ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ.

ΜΕΛΙΣΣΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής ΑΝΤ. Ε. ΠΑΠΑΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Οὐχ οἱ τὰ πολλὰ, ἀλλ' οἱ τὰ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΗΠΤΟΥΣΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ G. de GEYREBRUNE

(Μεταφραζόμενον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια.)

II.

Ὁ Ἐδουαρδὸς Δ. εἶνε ἀνὴρ τεσσαράκοντα ἐτῶν ὁ ἀνὴρ οὗτος ἔχει δύναμιν χαρακτηρὸς καὶ πνεύματος· τὸ ὄνομά του δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τὴν διασημότητα ἣν βραδύτερον θὰ λάβῃ. Ἐν τούτῳ εἶνε γνωστότατος οὗτος ὡς ἰσχυρὰ διάνοια. Εἶνε ἀναμειγμένους εἰς τὴν ὑψηλὴν πολιτικὴν τῶν τελευταίων τῶν ἐτῶν.

Ἡ θέσις ἣν κατέχει ἐν τῷ κράτει, ὑποδεικνύει τὴν θέσιν, ἣν εἶνε προωρισμένος ἐντὸς ὀλίγου νὰ καταλάβῃ. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ, ὁ πολιτικὸς οὗτος ἀνὴρ ἀποδεικνύει τρανῶς τὴν ἀξίαν καὶ ἐπιροὴν του διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν ἔκφρασιν λίαν συνήθη «λύει καὶ δένει». Δέχεται ἀκροάσεις περισσοτέρας ἀπὸ ὑπουργούς· ἀλλὰ, διὰ λόγους ἰδιαίτερους, δέχεται ἐν τῷ ἰδιαίτερω μεγάρῳ του κειμένῳ ἐν τῇ ὁδῷ Βαρέν, τὴν μὲν πρωίαν ἀπὸ τῆς 9 μέχρι τῆς 11, τὴν δ' ἑσπέραν ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 7. Ἡ ὥρα αὕτη εἶνε ἀφιερωμένη εἰς ἀκροάσεις γυναικῶν.

Εἶνε 6 ὥραι· μία γυνὴ εἰσέρχεται εἰς τὸ

γραφεῖον τοῦ πολιτικοῦ τούτου ἀνδρός· ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε μικρόσωμος καὶ ξανθὴ· ἔχει ἤδη ὑπερβῆ τὰ 30 ἔτη· ἐν τούτοις φαίνεται ἀκόμη πολὺ νέα. Ἐχει φορέσει τὰ κυριακάτικα τῆς, δηλαδὴ φόρεμα ἐκ μαύρης μετάξης μὲ γουναρικόν, κασμιρίου 39 φράγκων, πῖλον κεκοσμημένον μὲ γαγάτην καὶ πετρά· τὸ πρόσωπόν τῆς εἶνε ῥοδόχρουν, μ' ὄλην τὴν πούδραν ἣν ἀφθόνως ἐπέθηκε. Δάκνει τὰ λεπτὰ χεῖλη τῆς, τὰ ὅποια κοκκινίζουσιν ὑπὸ τοὺς λεπτοὺς καὶ λευκοὺς ὀδόντας.

Τὸ ἐπισκεπτήριόν τῆς, τὸ ὅποιον ὁ θυρωρὸς παρουσίασεν εἰς τὸν κ. Ἐδουαρδὸς, φέρει τὸ ὄνομα Ὑθόννη Λε Μποτέρφ. Ἡ κυρία αὕτη φαίνεται συγκεκινημένη, τεταραγμένη καὶ μετὰ δυσκολίας ἀναπνεύουσα· διορθώνει τὴν περιβολὴν τῆς καὶ παρατηρεῖ λάθρα τὰ περὶ αὐτὴν.

Ὁ ἀντιθάλαμος ἔχει ὄψιν λίαν αὐστηρὰν ἢ μᾶλλον σκυθρωπὴν, ἐκ χρώματος πρασίνου ὁμοιάζοντος μᾶλλον μὲ μαῦρον· δύο ὑψηλαὶ λάμπαι μόλις ἐπιχύνουσιν ἀμυδρὸν φῶς· ἡ θερμάστρα ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ ἄνθρακες ἤρχισαν ἤδη νὰ σβύνωσιν, ἐκπέμπει εἰσέτι λίαν αἰσθητὴν θερμότητα.

Ἡ κ. Ὑθόννη Λε Μποτέρφ ἐστάθη ὀρθία, πνιγομένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ ἐπικρατούσης θερμότητος· μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοίχθη, ἐνεφανίσθη δὲ ὁ θυρωρὸς ὅστις εἶπεν αὕτη:

— Κυρία λάβετε τὸν κόπον νὰ εἰσέλθητε.

Ἡ κ. Λε Μποτέρφ ἀνηγέρθη, βαδίζουσα δὲ σοβαρῶς προπορευομένου τοῦ θυρωροῦ διήλθε μακρὸν διάδρομον φωτιζόμενον ὑπὸ δύο σινικῶν φανῶν· εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου τούτου ἦτο εὐρύχωρος θύρα, ἣς τὸ παραπέτασμα ἀπεμάκρυνεν ὁ θυρωρὸς ὅπως διέλθῃ ἡ κ. Λε Μποτέρφ, συγχρόνως δ' ἀνήγγειλε:

— Ἡ κ. Λε Μποτέρφ.

Τὸ παραπέτασμα κατέπεσε πάλιν.

Ἡ Ὑθόννη διστάζει πρὸς στιγμὴν μὴ βλέπουσα οὐδένα ἐν τῷ δωματίῳ· ἀλλ' ὁ πολιτικός ἀνὴρ ἠγέρθη καὶ προὐχώρησε δύο βήματα πρὸς αὐτήν.

— Καλὴν ἐσπέραν κυρία! καθήσατε.

Αὕτη ἐκάθησεν ἐπὶ μεγάλης πολυθρόνας ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ γραφείου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐκ ἀποστήριζεν τὸν ἀγκῶνα του θωπεύων ἅμα διὰ τῆς λεπτοφυοῦς χειρὸς του τὴν λίαν ξανθὴν καὶ μεταξῶδη γενειάδα του. Τὸ μέτωπόν του δὲν ἐπιστέφεται ὑπὸ τριχῶν, τὸ βλέμμα του δὲν εἶνε διαυγές, τὰ χεῖλη του παχέα προδίδουσιν ἄνδρα ἠδύπαθῆ· ἠτένισε τὴν γυναῖκα καὶ ἐμεϊδίασε.

— Τὴν τελευταίαν φορὰν καθ' ἣν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἴδω, κυρία, μοὶ ἐδώκατε νὰ ἐλπίσω ὅτι ἠθέλατε καταδεχθῆ νὰ λάβητε ἐνδιαφέρον διὰ τὸν σύζυγόν μου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης...

Ἡρξάτο ψελλίζουσα καὶ ἐρυθριῶσα.

Ἐκεῖνος τῇ εἶπε:

— Παρῆλθεν ἔτος ὀλόκληρον, νομίζω, διατὶ δὲν ἐπανήλθετε;

Αὕτη τῷ ἀπήντησε:

— Ἐφοβοῦμην...

Ἡ ὦραία γυνὴ δὲν εἶνε ποτὲ ἀδιάκριτος.

Ὁ Ἔδουαρδς ἐκάθησε πλησίον τῆς καὶ τῇ εἶπε:

— Ἄς ἴδωμεν, τί ἐπιθυμεῖτε;

— ὦ! Ἡ φιλοδοξία μου εἶνε μεγάλη. Ἄλλ' εἴθε πανίσχυρος ἀρκεῖ νὰ εἴπητε μίαν λέξιν καὶ αἱ εὐχαί μας πᾶσαι θὰ ἐκπληρωθῶσιν.

— Ἀληθῶς! -εἶπεν οὗτος γελῶν- θὰ κάμω πᾶν ὅτι ἐπιθυμεῖτε.

— Πόσον καλὸς εἴσθε!

— Καὶ πόσον ὦραία εἴσθε!

— ὦ! Εἶμαι πλέον γραικία.

— Εἴσθε ἀξιολάτρευτος.

Ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς, ἣν ἐκείνη μετὰ τίνος τρόμου ἀπέσυρεν· ἀλλ' οὗτος τὴν ἐκράτησε καὶ τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸν καρπὸν.

— Καὶ ἡ φιλοδοξία αὕτη, τῇ εἶπεν σφίγγων τοὺς δακτύλους τῆς, ποία εἶνε... αὐξήσις τοῦ μισθοῦ; ὁ σύζυγός σας εἶνε ὑπάλληλος;

Προσπειροῖται ὅτι ἐλησμόνησεν ὅτι τὴν ἐκράτει, καὶ ἀπήντησε μετὰ σπουδῆς.

— Μάλιστα! ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται ὁ προϊστάμενος τοῦ συζύγου μου ἀποθνήσκει αὔριον ἴσως ἢ θέσις του θὰ ἦνε ἐλευθέρω, καὶ τὴν θέσιν ταύτην... ἣς ὁ μισθὸς ἀνέρχεται εἰς 6000 φρ...

— Διάβολε! ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὅποῖον ζητεῖτε εἶνε μέγιστον, εἶνε λίαν δυσκατόρθωτον. Ἰδωμεν. Ἐπιμένετε πολὺ;

— ὦ! μάλιστα.

Ἐὰν τὸ κάμω αὐτὸ θὰ τὸ κάμω μόνον διὰ σὰς, ἀλλὰ...

Ἐπέρασε τὸν βραχίονά του περὶ αὐτὴν καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ. Ἐκείνη ἔβαλε κραυγὴν ὀρμῶσα πρὸς τὰ ὄπισθεν.

— Δὲν πρέπει νὰ ἦσθε κακὴ, τῇ εἶπε, θερμαινόμενος ὑπὸ τῆς ἐπαφῆς τῆς περιτρόμου καὶ φρικιώσους ταύτης γυναικός.

— Ἀφήσατέ με...

Ἡθέλῃσε νὰ ἐγερθῇ· αὐτὸς ὅμως εἶχε γονατίσει καὶ τὴν ἐκράτει σχεδὸν ἀνατετραμένην ἐπὶ τῆς πολυθρόνας.

Ἐκείνη ἀντεπάλαιεν αἰσθανομένη ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις αὐτῆς.

Ὁ Ἔδουαρδς κατελήφθη ὑπὸ θυμοῦ· δὲν τὴν εἶχεν ἐναγκαλισθῇ ἀκόμη.

— Ἐνα ἀσπασμόν, τούλαχιστον, τρελλή!

Ἡ Ὑθόννη τὸν ἠτένισε μετὰ δισταγμοῦ ἐσκέπτετο: «τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα φίλημα!» τότε φρίκη τὴν κατέλαβε· ὁ Ἔδουαρδς τὴν παριέβαλε τολμηρότερον, καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ. Ἡθέλῃσε νὰ κράξῃ πρὸς βοήθειάν τῆς, ἐκεῖνος ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ἐκβαλλούσης πεπνυγμένους γογγυσμούς, δακνούσης ἑαυτὴν καὶ προσπαθούσης νὰ ἐμπήξῃ τοὺς ὀνυχὰς τῆς εἰς τὰς σάρκας τῶν χειρῶν, αἵτινες τὴν περιέβαλλον. Ἡ πάλῃ μετὰ τῶν δύο τούτων ὄντων παρε-

τάθη ἐπὶ πολὺ· ἡ κ. Λε Μποτέρφ μὲ τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ, ἀσθμαίνουσα, πνιγομένη ὑπὸ τῆς μανίας, μὴ δυναμένη νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἠμύνητο διὰ τῶν γρόνθων.

Ὁ Ἔδουαρδς ἐπανελάμβανε:

— Ἐναγκαλίσου με, ἐναγκαλίσου με...

Ἐξάφνης ἡ κ. Λε Μποτέρφ ἐλιποθύμησε.

Ὁ Ἔδουαρδς ἐσκέφθη ὅτι αὕτη παρεδίδοτο.

Βηματισμὸς ἠκούετο εἰς τὸν διάδρομον· εἵπαι ἐκρούσαν ἐλαφρῶς τὴν θύραν.

Ἡ Ὑθόννη δὲν ἐκινεῖτο.

Διὰ ταχείας κινήσεως τῆς χειρὸς, ὁ πολιτικός ἀνὴρ ὤθησε τὸ κάθισμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὕτη ἔκειτο, εἰς ἓν σκοτεινὸν δωμάτιον, τοῦ ὁποίου τὸ παραπέτασμα κατέπεσεν. Ὁ ὑπηρέτης προὐχώρησε μετὰ διακριτικῆς βραδύτητος· ἔτεινε δίσκον ἀργυρῶν ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἔδουαρδς ἔλαβεν ἐπισκεπτῆριον μετὰ οἰκοσήμου: «Ἡ βαρῶν δὲ Μονθῶ».

Ἀλλὰ, κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, θροῦς γυναικείων φορεμάτων ἐτάραξε τὴν μέχρι τοῦδε ἐπικρατοῦσαν σιγὴν ἐν τῷ δωματίῳ· ἡ βαρῶν δὲν περιέμενεν.

Εἶχεν αὕτη μεγαλοπρεπὲς ὕφος μετὰ τοῦ πύλου τῆς Rembrandt ἀνυψωμένου ἐπὶ τοῦ ὠτίου τῆς διὰ τῶν χρυσῶν πτερῶν παραδεισείου πτηνοῦ

Τὸ φόρεμά τῆς, ὡς οὐρὰ ὄφως ἐσύρετο ὀπισθεν αὐτῆς κυματίζον.

Μόλις ἔμειναν μόνον, ἐστήριξεν αὕτη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἔδουαρδς τὰς δύο χεῖρας τῆς, βυθισμένας εἰς ἓν manchon, καὶ τοῦ ἔτεινε τὰ χεῖλη τῆς. Ἐπειτα μὲ ὕφος ἀνίας εἶπεν αὕτη:

— Ἐὰν ἤλπιζον ὅτι θὰ ἐλαμβάνετε τὸν κόπον νὰ διέλθῃτε ἐκ τῆς οἰκίας μου, δὲν θὰ σὰς ἐπεσκεπτόμην τὴν ἐσπέραν ταύτην.

Οὗτος τῆς ἀπεκρίθη ἀφηρημένως:

— Διατὶ;

— Ἐχω ἡμικρανίαν. Παρατηρήσατε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἐρριψε, μεταξύ τῶν μακρῶν ἀνασηκωμένων βλεφάρων τῆς, μελανὸν βλέμμα τρομερᾶς ἠδύπαθείας.

Ὁ Ἔδουαρδς ὑπεμεϊδίασε, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀπνησχολημένου· ὑπέγραψε πολλὰ ἐγγράφα, ἤνοιξε συρτάριον καὶ ἐταξινόμησε πολλὰς σημειώσεις.

Αὕτη ἐπληθίσισε καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν νώτων του, καὶ τοῦ ἐφίλησε τὸν λαιμόν.

— Στάσου· εἶνε ἀληθές, εἶπεν αὐτὸς μὲ ἐλαφρῶς σκαπτικὸν ὕφος, ἔρχεσαι διὰ τὰ χρήματα.

Αὕτη ἀπεκρίθη ψυχρῶς:

— Μάλιστα.

Ἄλλ' ὀπισθεν αὐτοῦ τὸ βλέμμα τῆς ἐλαμψε.

Οὗτος ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφίνων τὰς κλειδας του εἰς τὸ κλειθρον ἐνὸς κιβωτίου, ἔνθα εἶχε θέσει πρὸ ὀλίγου δεδιπλωμένα ἐγγράφα.

— Ἄλλ' εἶνε λοιπὸν τὸ ταμεῖον σου, ὁ πῖθος τῶν Δαναίδων;

— Εἰς ποῖον τὸ λέγεις αὐτό; εἶπεν αὕτη ἀνυψώσασα τοὺς ὄμους.

Οὗτος ἐπανελάβεν:

— Ὁ βαρῶνς ὄφειλε νὰ μὲ βοηθῇ εἰς τὸ νὰ γερμίζω τὸ ταμεῖον σου.

Αὕτη ἐψιθύρισε:

Ἐὰν δὲν μὲ ἐβοήθει εἰς τὸ νὰ τὸ κενῶ.

Ἐ... Ἄλλ' ὄχι· ἐπανελάβεν αὐτός.

Ἐγέρθη καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης· ἔλαβεν ὕφος δυσηρεστημένου· τοῦ ἤρχετο νὰ χασμηθῇ

Αὕτη ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλε νὰ τὴν ἀποπέμψῃ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας. Ἀθημονία ἀπετυπώθη ἐπὶ τῆς ἀλαζονικῆς αὐτῆς μορφῆς. Οἱ ἐξωγκωμένοι ῥώθωνές τῆς ἐφρικίων... Τὰ χεῖλη τῆς ὠχρίασαν.

Ἐστρεψε τὸ κάθισμα καὶ ἦλθε νὰ στηλωθῇ ἐνώπιόν του, ἀλύγιστος, προκλητικῆ, φωτιζομένη μετὰ τέχνης ἵνα τὸ φῶς πίπτῃ ἐπὶ τῶν ὑποξάνθων αὐτῆς τριχῶν, τῆς χρυσιζούσης αὐτῆς κόμης, ἥτις ἐκκμνε τόσον λευκὴν καὶ γαλακτώδη τὴν σάρκα τῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξετείνοντο κυανὰ φλέβες.

Καὶ τονίζουσα τὴν φωνὴν τῆς:

— Διατὶ λέγεις ὄχι, ἀφοῦ δὲν εἶμαι ἐλευθέρω παρὰ μὲ αὐτὸ τὸ τίμημα;

Οὗτος ἀπήντησε:

— Εἶνε ἀηδές!

Εἰς τὸ manchon της κατεξέσχισε τὰ χειρόκτια της· ἀλλὰ ἐπανάλαβε μὲ ὕφος ἤσυχον:

— Ἀκόμη μίαν φορὰν ἀπατάσθε. Ὁ βαρῶνος εἶνε εἰς ἀκόλαστος, ἐν τρυπημένο κοφφίνι. Λαμβάνει ἐκ τοῦ βαλαντίου μου, ὅπως ἐκ τοῦ ἰδικοῦ του, διότι πιστεύει εἰς τὰ ψεύδη μου, διότι εἶνε πεπεισμένος ὅτι αἱ αἰφνίδιαι ἐκείναι πληρώσεις τοῦ βαλαντίου μου, ὅταν τοῦτο ᾔνε καθ' ὀλοκληρίαν κενόν, προέρχονται ἐκ τοῦ ἐν τῷ χρηματιστηρίου παιγνιδίου μου. Ἐὰν ἐγνώριζε τὴν πηγὴν τῶν χρημάτων αὐτῶν, ἤθελε μὲ φονεύσει.

Ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐγέλασε μὲ ὑβριστικὸν τρόπον, ἔπειτα μὲ κουρασμένην χειρονομίαν ἔσυρε τὸ χρηματοφυλάκιόν του, καὶ ἠρώτησε:

— Εἶπομεν 800 λουδοβίγια;

Αὕτη δὲν ἀπεκρίθη προσβληθεῖσα. Ἐν τούτοις οἱ ὀφθαλμοὶ της ἤμικεκλεισμένοι ἠκολούθησαν τὰ τραπεζογραμμάτια, τὰ ὁποῖα ὁ Ἐδουαρδὸς ἐμέτρα.

Οὗτος τὰ ἔκαμεν ἐν δέμα καὶ κλίνων τὰ ἔγωσεν εἰς τὸ manchon.

— Ἰδοῦ.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του καὶ ἡ κίνησις τῆς χειρὸς του ἔλεγον: καλὴν νύκτα σας.

Αὕτη ἀπέσυρεν ἀποτόμως τὰς χειράς της, ὡς ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ δεχθῆ τὰ χρήματα. ἀλλ' αἰφνιδίως ἐρίφθη ἐπὶ τοῦ Ἐδουαρδὸς, ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν πλοῦσιον λαιμόν της καὶ τὸν ἐσφιγξεν.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾶς πλέον, εἶπε μετὰ χαμηλῆς φωνῆς

Τότε ἔπαιξεν αὕτη τὴν κωμωδίαν της ὡς ἐρωμένη. Δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλειφθῆ ὑπὸ τοῦ τραπεζίτου της τούτου, ὅστις ἐκάλυπτε μὲ χρυσὸν τὸ σῶμα τῆς ἀγαπώσης αὐτὸν λεαίνης. Αὕτη ἐγνώριζε πῶς νὰ παροξύνῃ τὸν πεπωρωμένον τούτον ζῆθρονον, πῶς νὰ διδῆ δίψαν εἰς αὐτὸν τὸν ποτισθέντα ἀπὸ ὅλας τὰς ἡδονάς. Τοῦτο ἦτο ἡ ἰσχύς της. Ἐὰν ἔχανε τὴν μαγευτικὴν οὕτως εἰπεῖν ἐπιροὴν ταύτην ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἔχανε καθ' ὀλοκληρίαν.

Ἐρριψε λοιπὸν κατὰ γῆς τὸν ἐκ πολυτίμου γουναρικοῦ μανδύαν της, ὅστις ἐκόστιζε

3000 σκούδα, καὶ ἐλευθέρα, διὰ τῶν ὠραίων της βραχιόνων ἔκαμε μίαν ἀλυσιν περίξ του Ἐδουαρδὸς, σύρουσα αὐτὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Μία ὥθησις εἰς τὴν θύραν ἐνὸς δωματίου καλλωπισμοῦ, εὐρυχώρου, μὲ εὐρύχωρα κυκλοτερῆ ἀνάκλιντρα, μὲ πολυτελεῖς τάπητας, μὲ κεκαλυμμένας λάμπας, καὶ ἔγειναν ἄφαντοι.

Τότε ἐν τῇ σιωπῇ ἠτις ἐγένετο, ἐν παραπέτασμα ἀπεμακρύνθη, καὶ ἡ Ὑβόννη Λε Μποτέρφ ἐξῆλθεν.

(Συνέχεια).

PAUL DE MUSSET

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΝΑΡΩΝ τοῦ 17ου ΑΙΩΝΟΣ

Διήγημα Α'.

Η ΙΠΠΟΣ ΤΟΥ ΚΡΕΚΥ.

(Μεταφραζόμενον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια)

Τὸ ζῶον ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του ἡσύχως, ὡς νὰ ἦτο καθ' ὀλοκληρίαν ἡμέρα· ἔστρεψε διὰ τῶν ὁδῶν χωρὶς νὰ δισταῖ, καὶ ἔκαμε πλῆθος περιστροφῶν.

— Πόσον χαίρω, ἔλεγεν ὁ ἵππότης, διότι ἔχω νὰ κάμω μὲ αὐτὸν τὸν Ῥοχάν, ὅστις εἶνε πρίγκιψ ἐξ ἐνὸς μόνου γένους! θὰ τοῦ κάμω τρεῖς ὅπως εἰς τὸ φέρεμά του. Τὴν πρώτην εἰς τὸ στῆθος δι' ἐνὸς τοιούτου διαζηρισμοῦ...

Ὁ κύριος δὲ Κούζ, λησμονῶν ὅτι ἦτο ἔφιππος, ἐχειρονόμει ὡς μανιακός. Ἡ μαύρη ἵππος διῆλθεν ὑπὸ σκοτεινὸν θόλον, τὸν ὁποῖον ὁ ἵππότης ἀνεγνώρισεν ἐξαίφνης, ὡς μίαν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

— Ἐ! Ἐ! Ποῦ πηγαίνει λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἄλογον;

Ἐμελλε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς ὁδοῦ τοὺς φρουρούς, ὅτε ἡ ἵππος ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀγρούς. Προτοῦ νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸν χαλινόν, ὁ ἵππότης ἤκουσε τὴν πύλην κλειομένην ὀπισθέν του, καὶ τὸν διοικοῦντα τὴν φρουρὰν ἀξιωματικόν, ὅστις ἔθετε μετὰ μεγάλου θορύβου τὰς κλειούσας τὴν πύλην ἀλύσεις.

— Μὰ τὸν Θεόν! εἶπεν ὁ κ. δὲ Κούζ, εἶμαι περιεργὸς νὰ μάθω ποῦ μέλλει νὰ με ὀδηγήσῃ τὸ κατηραμένον αὐτὸ ζῶον. Ἄν θέλῃ νὰ μὲ φέρῃ ἐνώπιον τοῦ διαβόλου, θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ διὰ τοῦτο, καθ' ὅσον ἔσχον πάντοτε ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ὀμιλήσω μὲ αὐτόν.

Καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὰς ἐριστικὰς αὐτοῦ ἰδέας, ἐπανελάμβανε κατὰ κόρον:

— Ἄ! πιστεύετε ὅτι δύναται τις τοιούτοτρόπως νὰ μοῦ ῥίπτῃ κατὰ πρόσωπον τὴν ἀναβάθραν μιᾶς ἀμάξης! Ἢ σὰς σπᾶσω τὰ πλευρὰ ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀναβάθρας σας! Θέλω, ἵνα τοῦ λοιποῦ κανεῖς νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν ταύτην, κανεῖς πλὴν ἐμοῦ καὶ μόνου· καὶ θὰ τὴν λέγω ἀκαταπαύστως, ἵνα ὅλος ὁ κόσμος τρέμῃ ἀκούων μόνον προφερομένην αὐτήν.

Ἡ μαύρη ἵππος ἐξηκολούθει βαδίζουσα μὲ τὸ σύνθημα βιάδιμά της, ἦτοι τριποδίζουσα. Περιεφέρθη εἰς τοὺς ἀγρούς, κάμνουσα κύκλους δι' ἀτραπῶν, τὰς ὁποίας ἐφαίνετο συνειθισμένη νὰ διέρχεται συχνάκις, καὶ ἐσταμάτησεν ἐπὶ τέλους ἐνώπιον ἐνὸς οἰκίσκου, τοῦ ὁποίου τὸ καλὸν ἐξωτερικὸν καὶ τὴν καθαριότητα τὸ ἐπικρατοῦν σκότος ἐκώλυε τὸν ἵππότην νὰ διακρίνῃ.

— Τί εἶνε αὐτό; εἶπεν ὁ κ. δὲ Κούζ, τοῦ ὁποίου ἡ μέθη ἤρξατο διαλυομένη. Ἡ ἵππος θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν! Διὰ νὰ μὲ φέρῃ εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, διήνυσε τὴν ὁδὸν ταύτην; Ἰδοῦ τί εἶνε παράδοξον. Εἶνε προφανές ὅτι ὁ Κρεκὺ ἔρχεται συχνὰ εἰς τὸ μέρος αὐτό. Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ᾔνε καταγώγιον ληστῶν· διότι δὲν πιστεύω ὅτι οὗτος κατασκευάζει κίβδηλα νομίσματα. Πολὺ πιθανώτερον θὰ ἔχῃ ἐρωμένην τινὰ τὴν ὁποῖαν φυλάττει ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ. Τὸ

ἐπιπόδιον δύναται νὰ ἀποβῆ διασκεδαστικόν. Ἄς υπάγωμεν μέχρι τοῦ τέλους.

Ἡ ἵππος ἐσκάλιζε τὴν ἄμμορον διὰ τοῦ ποδὸς μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας, ἐνῶ ὁ ἵππότης ἐζήτηε νὰ εὕρῃ τὸν κώδωνα. Τὸν εὗρεν ἐπὶ τέλους καὶ τὸν ἔσυρεν ἡσύχως. Φῶς ἐφώτισεν ὅλα τὰ παράθυρα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ εἰς γηραιὸς ὑπηρετῆς ἤνοιξε τὰς κικλιδας.

— Δὲν σὰς περιέμενον πλέον, κύριε κόμη. Δὲν συνειθίζετε νὰ ἔρχεσθε μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ μεσονυκτίου. Ἡ κυρία εἶνε ἐν τῇ κλίνῃ.

Ὁ ἵππότης, ἀφιππεύσας, εὕρισκετο ἐν μεγάλῃ στενοχωρίᾳ. Δὲν ἐτόλμα νὰ ὀμιλήσῃ, φοβούμενος μήπως ἤθελεν ἐξαγάγει τὸν ὑπηρετὴν ἐκ τῆς ἀπάτης του. Κατεβίβασε τὸν πῖλον του ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ περιεβλήθη μὲ τὸν μανδύαν τοῦ Κρεκὺ· ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζεν ἀπὸ ποῖον μέρος νὰ εἰσέλθῃ, οὔτε ποῦ εὕρισκετο ἡ κλιμαξ. Εὐτυχῶς μία θαλαμηπόλος, ἐν νυκτερινῇ περιβολῇ, παρουσιάσθη κρατούσα φῶς εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ὠδήγησε τὸν ἵππότην διὰ τῶν βαθμίδων μέχρι τοῦ δωματίου τῆς κυρίας.

— Πρέπει νὰ ἐξυπνήσωμεν τὸν Θωμᾶν; ἠρώτησεν ἡ Δαριολέττα.

— Ὁχι.

— Ὁ κύριος κόμης χρειάζεται τιποτε;

— Τιποτε.

— Θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τὸν μανδύαν σας;

— Ἀφῆσέ με, πήγαίνε,

Ὁ κύριος δὲ Κούζ εἰσῆλθεν εἰς δωματίον τοῦ ὕπνου, καὶ ἐκλείσεν ἀποτόμως τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τῆς θαλαμηπόλου.

— Εἰσθε πολὺ ἀξιαγάπητος διότι ἔρχεσθε τὴν ἐσπέραν ταύτην, προσφιλέστατέ μοι κύριε, εἶπε μία λιαν γλυκεῖα φωνή. Εἰς ποῖαν εὐτυχῇ συμπτῶσιν ὀφείλω τὴν ἐπίσκεψίν σας, ἐν νυκτὶ ἀφιερωμένη εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ τὴν αὐλὴν τῆς βασιλείας;

Ἄντι νὰ ἀπαντήσῃ, ὁ ἵππότης ἤρπασεν ἐν φῶς καὶ ἕνα κωδωνίσκον, τὰ ὁποῖα ἔκειντο ἐπὶ ἐνὸς μονόποδος τραπεζίου πλησίον τῆς κλίνης εὕρισκομένου, καὶ τὰ ἔφερον ἐπὶ

τῆς ἐστίας. Ἡ κυρία, ἀπομακρύνασα ὀλίγον τὰ κλινοπαραπετάσματα, ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὅτι δὲν ἦτο ὁ Κρεκύ. Ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χεῖράς της, χωρὶς νὰ προφθάσῃ ὁ ἵππότης νὰ τὸ ἴδῃ.

— Ὡ Θεέ μου! ἀνέκραξε μετὰ τόνου μεγίστης φρίκης, ποῖος εἶνε αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

— Μὴ ταράττεσθε, κυρία, εἶμαι ὁ ἵππότης δὲ Κυζ καὶ οὐχὶ κακοποιός της.

— Ὡ οὐρανέ! ἐπροδόθη! ἐχάθην! Βοήθεια! Μὴ μὲ πλησιάζετε!

— Σκέφθητε δι' ὅ,τι μέλλετε νὰ πράξετε, εἶπεν ὁ ἵππότης· ὅλοι οἱ Παρίσιοι θὰ γνωρίζωσιν αὖριον τὰ συμβάντα. Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε; Εἶμαι ὁ κ. δὲ Κυζ, σὰς ἐπαναλαμβάνω· δὲν θέλω νὰ σὰς κάμω κακόν. Ἀφήσατέ με νὰ σὰς διηγηθῶ ἕνεκα ποίων ἐκπληκτικῶν περιστάσεων εὐρίσκομαι ἐνταῦθα, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κρεκύ.

Ἡ κυρία ἐνεβύθισε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς εἰς τὰ σκεπάσματα.

— Δὲν θὰ σὰς παρατηρήσω ποσῶς, ἐὰν τὸ ἀπαιτῆτε, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἵππότης. Ἦσυχάσατε, σὰς παρακαλῶ· θὰ ἴδετε ὅτι ἔχετε νὰ κάμετε μὲ εὐγενῆ ἄνδρα.

Ὁ κ. δὲ Κυζ διηγήθη πᾶν ὅ,τι τοῦ συνέβη πρὸ ὀλίγου.

— Μόνη ἡ περιέργεια, ἐξηκολούθησε, μὲ ὠδήγησε μέχρι τοῦ θαλάμου τούτου. Ἦδη συγκατατίθεμαι ν' ἀποσυρθῶ, ἐὰν τὸ ἀπαιτῆτε· ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ εἴσθε ἄρκετὰ εὐσπλαγγνος ὥστε νὰ μὲ κρατήσετε μέχρις ὅτου ἐξημερώσει, διότι νὰ μὲ κόψουν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ἐὰν γνωρίζω εἰς ποῖον μέρος εὐρίσκομαι, καὶ ἡ νύξ εἶνε τόσο διαβολικῶς μαύρη, παγετώδης καὶ βροχερά.

Ἐ καλὰ, κ. ἵππότη, εἶπεν ἡ κυρία, θὰ διατάξω νὰ σὰς δώσουν ἕνα θαλάμον καὶ μίαν κλίνην. Θὰ φύγετε αὖριον τὴν πρωΐαν, καὶ θὰ ὑπάγετε νὰ εἴπητε εἰς τὸν κόμητα δὲ Κρεκύ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συνέβη. Ἄλλ' ὄχι, θὰ μάθετε ἀπερχόμενος εἰς ποῖον μέρος ἤλθετε· θὰ ἀναγνωρίσετε τὴν οἰκίαν· θὰ μάθετε τὸ ὄνομά μου· θὰ τὸ εἴπητε πανταχοῦ. Ὡ! τί θὰ γείνω, Θεέ μου!

— Ἐ! ἡσυχάσατε. Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι

θὰ φύγω ὅπως ἤλθον, χωρὶς νὰ παρατηρήσω τίποτε, ἐπὶ τοῦ ἰδίου παραδόξου ἵππου. Τῇ ἀληθείᾳ θέλω νὰ σὰς εὐχαριστήσω, κυρία.

— Μὴ ζητήσετε λοιπὸν νὰ μὲ ἴδετε, κύριε· ὀρκίσθητε ὅτι δὲν θὰ προβῆτε εἰς κανέν διὰβημα ἵνα μὲ γνωρίσετε.

— Θὰ ὀρκισθῶ πᾶν ὅ,τι θέλετε. Μὴ βασανίζεσθε τοιουτοτρόπως, σὰς παρακαλῶ.

— Ἀνοίξατε αὐτὸ τὸ συρτάριον, κύριε, καὶ δώσατέ μοι ἐν προσωπεῖον, τὸ ὅποιον θὰ εὐρηγετὲ ἐν αὐτῷ.

Ὁ ἵππότης ὑπήκουσεν εὐσυνειδότης. Ἐθεσε τὸ προσωπεῖον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους του, καὶ τὸ ἔτεινε μακρόθεν εἰς τὴν κυρίαν· ἀλλ' ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ διακρίνῃ βραχιόνα ἀξιοθαύμαστον, μεγάλους ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἐκφράσεως, καὶ κατατομὴν τοσοῦτον σπανίας καλλονῆς, ὥστε ἠσθάνθη μεταμέλειαν, διότι ὑπεσχέθη νὰ φανῇ τόσο γενναίος.

— Ἐὰν δίδετε πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου, εἶπε, δὲν θὰ ἐξυπνήσωμεν τοὺς ὑπηρέτας σας. Θὰ κοιμηθῆτε ἡσυχῶς ἐν τῇ κλίνῃ σας, καὶ ἐγὼ θὰ περιμείνω ἐπ' αὐτῆς τῆς πολυθρόνας τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Γνωρίζω καλῶς, ὅτι δὲν θὰ θελήσουν νὰ μὲ πιστεύσουν, ἐὰν εἶπω ὅτι διῆλθον τοιουτοτρόπως τὴν νύκτα πλησίον πλησίον μιᾶς ὠραίας γυναικός· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἐὰν σὰς ὀρκισθῶ ἐπὶ τοῦ ἐσταυρωμένου αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου τοῦ μεγάλου Ἐρρίκου τῆς Λορραίνης, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοῦ συμβαίνει σήμερον θὰ μείνῃ μυστικὸν αἰώνιον, θὰ λάβητε ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμέ;

— Πρέπει, κύριε, νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὴν τιμὴν σας, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶμαι ἡ μόνη φρουρά μου.

— Ἀγαθὴ τύχη! Εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην ταύτην, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσητε ὁποῖός τις εἶμαι. Τώρα ὅτε συνήψαμεν ἀναχωρῆν, ἄς συνομιλήσωμεν ἡσυχώτερον, ἀφοῦ φεβήσθε μὴ σὰς καταλάβῃ ὁ ὕπνος πλησίον ἐμοῦ. Ἡ νύξ δὲν εἶναι λίαν μακρὰ, τὸ δὲ ἡμισυ αὐτῆς ἐπέρασεν ἤδη. Διὰ νὰ διέλθητε τὸν καιρὸν, θὰ σὰς διηγηθῶ τινὰς τῶν περιπετειῶν μου.

Ὁ κ. δὲ Κυζ ἦτο λίαν ὠραῖος ἵππότης, ἀπῆλαυε δὲ μεγίστης ἀγάπης ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν, ἐγνώριζεν ἐνδιαφερούσας ἱστορίας, καὶ κατώρθωσε νὰ διασκεδάσῃ τὴν κυρίαν, διεγείρων τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς οὕτως, ὥστε μετὰ μίαν ὥραν ἐγέλων ὁμοῦ ἐξ ὅλης καρδίας. Δύναται τις νὰ εἴπῃ πολλὰ πράγματα ἐν μιᾷ νυκτί, καὶ λυπούμαι διότι δὲν γνωρίζω καθ' ὅλοκληριαν τὴν ἀξιωματικόν ταύτην συνδιάλεξιν. Γνωρίζω μόνον, ὅτι κατὰ τὰς δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ ἵππότης ἐστήριζετο ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἀγνώστου, καὶ ὅτι κατὰ τὰς τρεῖς ὥρας ὁ ἵππότης κουρασθεὶς νὰ ἴσταται ὄρθιος, ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης. Ἡ συνδιάλεξις ἐξησθένει· ἡ κυρία ἐκινεῖτο ἐκτείνουσα τὰ μέλη της, καὶ ὁ κ. δὲ Κυζ ἐπλησίαζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, πάντοτε ἕνεκα ὑπερβολικῆς κοπώσεως. Τὸ φῶς ἐσβέσθη ἀφ' ἑαυτοῦ, ὁ δὲ ἵππότης εὐρέθη πλαγιασμένος εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ὠραίας.

— Ἰδοῦ, τοῦ εἶπεν αὕτη μετὰ τόνου μωμφῆς, ἐν νέον ἐπιεσόδιον προστιθέμενον εἰς τὸν κατάλογόν σας, καὶ τὸ ὅποιον θὰ διηγηθῆτε, ὡς καὶ τὰ ἄλλα.

— Ποτέ, κυρία· δὲν ὠρκίσθη τὴν φορὰν ταύτην; ἀποβάλετε λοιπὸν πάντα φόβον.

Ἡ κυρία ἐσιώπησε, καὶ τοῦτο ἦτο ἡ καλλιτέρα συνθηκολόγησις τὴν ὅποιαν ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ ὁ ἵππότης.

Φαιδύχρους λάμπες ἐξετείνετο ἀνεπαισθήτως ἐπὶ τῶν ὑέλων τοῦ θαλάμου, ὅτε ἡ ὠραία ἄγνωστος πηδήσασα ἀπὸ τῆς κλίνης ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, φροντίσασα νὰ κλειδώσῃ τοῦτον διὰ διπλῆς στροφῆς τῆς κλειδός. Καίτοι ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἡ δὲ κυρία κατεπραύθη ἐξ ὀλοκλήρου, ὁ κ. δὲ Κυζ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ὄρκου του. Ἠθέλησε λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃ ἐκούσιως, καὶ ἐνεδύθη ταχέως. Ἦκουσεν ἐξῶ ἀνθρώπους ψιθυρίζοντας, καὶ ἄμαξαν ἦν ἐξεύγνου. Ἡ ἄγνωστος ἐπεφάνη μετ' ὀλίγον· ἦτο ἀκόμη κεκαλυμμένη διὰ τοῦ προσωπεῖου.

— Θὰ σὰς ὀδηγήσω ἐφ' ἀμάξης, ἵππότη, εἶπεν αὕτη. Θὰ ἐνθυμηθῆτε νὰ εἴπητε

εἰς τὸν κόμητα δὲ Κρεκύ ὅτι ἐπέσατε ἐκ τοῦ ἵππου, ἀφοῦ ἐπλανήθητε ὅλην τὴν νύκτα. Ἡ μίθη σας θὰ καταστήσῃ τὸ πρᾶγμα πιθανόν. Βασίζομαι ἐπὶ τῆς τιμῆς σας καὶ τῶν ὄρκων σας. Πολλάκις εἶπον κατ' ἑμαυτὴν ὅτι, ἐὰν ἡ σύνδεσίς μου μετὰ τοῦ Κρεκύ μὲ καθίστα γυναικα ἀκόλαστον, θὰ προετίμων νὰ ἀπαρνηθῶ τὸν κόσμον. Ἔστε λοιπὸν βέβαιος ὅτι, ἐὰν κάμετε ἀπόπειραν νὰ μὲ ἴδετε, θὰ ἀποσυρθῶ ἀμέσως εἰς ἐν μοναστήριον. Ὑγιαίνετε, ἵππότη, ἀπέλθετε ταχέως!

Ἡ κυρία ἤνοιξε μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν καὶ βλέπουσα ὅτι ὁ ἵππότης ὑπήκουεν εὐπειθῶς, ἐξ ἀδυναμίας ἢ φιλαρσεκείας προέθεσεν:

— Δὲν σὰς ἀπαγορεύω ἐν τοσοῦτῳ νὰ μὲ συλλογίζεσθε.

— Καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου δὲν ὑπῆρξα τόσο εὐτυχής! ἀνέκραξεν ὁ κ. δὲ Κυζ, θλιβὼν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχιόνάς του. Καὶ εἶσθε σκληρὰ...

— Ἐμπρός, ἀπέλθετε, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Τί! Δὲν θὰ σὰς ἐπανάιδω πλέον;

— Ποτέ, κύριε, ποτέ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

— Ἐὰν μοῦ ἀπαγορεύετε νὰ σὰς ἀναζητήσω, θὰ μοῦ διαβιάσατε τούλάχιστον εἰδησίην τινα περὶ ὑμῶν;

— Ἴσως.

— Θὰ μοῦ δώσετε ὡσαύτως τὰ μέσα νὰ σὰς γράψω;

— Ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν θὰ ἀπέλθῃ· εἶπεν αὕτη, κτυπῶσα ὀργίλως τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός.

— Τοῦτο συμβαίνει διότι αἰσθάνομαι ὅτι θὰ σὰς ἀγαπήσω μέχρι παραφροσύνης.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ὑποφέρετε πολὺ.

— Δόσατέ μου ἐν ἐνέχειρον, ἐν souvenir τὸ ὅποιον νὰ δύναμαι νὰ φέρω μαζὴ μου.

— Τίποτε, κύριε, κανὲν souvenir! Κανὲν ἐνέχειρον! Τηρεῖτε πολὺ κακῶς τὰς ὑποσχέσεις σας, διότι δισταζέτε τόσο ὥραν νὰ μὲ ὑπακούσετε.

— Ἐ λοιπὸν, υγιαίνετε. Ἀφίμαι εἰς ὑμᾶς· ἀλλὰ μὴ λησμονεῖτε ὅτι σὰς ἀγαπῶ.

Υγιαίνετε. Δέν δύναμαι νά ἀποβάλω τήν ἐλπίδα νά σᾶς ἐπανεύρω.

— Μή σκέπτεσθε τοιοῦτον τι. Δέν εἶνε πιθανόν.

— "Ἄς ἐκτελεσθῶσιν αἱ διαταγαί μου, εἶπε πάλιν ἡ κυρία, ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς ὑπῆρέτας τῆς ἐπιτακτικῶς.

Καὶ ὁ ἱππότης ἀναστενάζων ἐρρίφθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, ἥτις ἀπῆλθε μετὰ ταχύτητος κεραυνοῦ. "Ἀνθρωπὸς τις ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθεν καθίσματος ἤτο ὁ γηραιὸς ὑπῆρέτης ὅστις εἶχεν ἀνοίξει τὰς κιγκλίδας.

(Συνέχεια.)

ΠΑΝΤΟΙΑ

III τύχη.

Ὁ Κύπαλλος, εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων ἀγαλματοποιῶν, παρέστησε τὴν τύχην ὡς παρθένον, ἐπὶ κεφαλῆς φέρουσαν οὐράνιον σφαῖραν καὶ εἰς τὰς χεῖρας κέρας Ἀμαλθείας. Ὁ Γαληνὸς διηγεῖται, ὅτι εἶδε ταύτην παρισταμένην ἐπὶ τροχοῦ μετὰ πηδαλίου καὶ δεδεμένους τρυς ὀφθαλμούς. Ἡ οὐράνιος σφαῖρα ἐδήλου τὴν δύναμιν τῆς, καὶ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας τὸν πλοῦτον, τὸ πηδάλιον ἐδήλου τὴν κυβέρνησιν, καὶ οἱ δεδεμένοι ὀφθαλμοί, τὰς τυφλάς τῆς συμπτώσεις ἢ τὴν κακὴν τῆς ἐκλογὴν μεταξὺ ἀξίων καὶ ἀναξίων, καὶ ὁ τροχός, τὸ ἄστατόν τῆς ἐδείκνυε. Ὅταν δέ τις ἀπεικόνιζε ταύτην μετὰ πῦρ ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ ὕδωρ ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ἤθελε νά παραστήσῃ ταύτην ὡς εὐρέτριαν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Τινὲς προσθέτοντες τὸ Ἀμάλθειον κέρας εἰς τὸν ἔρωτα ἐζήτουν νά ὑποδείξωσιν, ὅτι ἡ τιμὴ μᾶλλον ἐπὶ τῇ τύχῃ καὶ τῷ πλούτῳ θεμελιώται, ἢ ἐπὶ τῇ ἀρετῇ.

Τὰ ἀρχαῖα μυστήρια.

Μυστήρια εἶχον ἰδρυθῆ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν

Θράκη, ἐν Περσίᾳ, ἐν Κρήτῃ, ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Ἀθήναις. Ἰδρυταὶ δὲ τούτων ἦσαν ὁ Ὀσίρις, ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ζωροάστρις, ὁ Μίνως, ὁ Κύνιρος καὶ ὁ Ἐρεχθεύς.

Αἱ περὶ δημιουργίας ὑποθέσεις τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ μὲν εἰς μεταποιεῖ τὸν κόσμον εἰς αἰώνιον τι ὠρολόγιον, οὗτινος ὅμως, ὅπως ἀφαιρέσῃ πᾶσαν ἐξωτερικὴν δύναμιν, πρέπει αἰώνιος αὐτὸ ἑαυτὸ νά τείνῃ· εἶτα προσθέτει, ὅτι ὁ ἥλιος θά ἐλκύσῃ εἰς ἑαυτὸν πᾶν τὸ ἐπὶ γῆς ὕδωρ, μέχρις οὗ αὕτη, ἐλλείψει τούτου, καταπυρποληθῆ, καὶ ἕνεκα τῆς κούφότητός τῆς πετάξῃ εἰς τὸν ἥλιον, ὅθεν λαβοῦσα αὐθις μέγαν ὠκεανὸν ἐπανεῖλθη εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν, ἢ καταλάβῃ κενόν τι ἄλλο μέρος. Ἡ τῶν ὑδάτων συσσωρεύσεις κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πόλους ὑπῆρξεν ἡ αἰτία, ὅτι οἱ ἄνθρωποι παρήχθησαν κατὰ πρῶτον ἐκ θαλασσιῶν ζῶων! Ἄλλοι δὲ τινες, λέγει ὁ σοφὸς τῶν Σιβυλλῶν συγγραφεύς, παρουσιάσθη μελεπτότατα μόρια (κόνιν), ἔδωκεν αὐτοῖς γεννητικὴν δύναμιν καὶ ἐθεώρησε ταῦτα ὡς ὠά, ἐξ ὧν μυριάδας κόσμων ἐποίησεν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ πολλῶν ὁμογενῶν μορίων παρήχθησαν ὄρη, θαλάσσαι, ἀῆρ καὶ ἄνθρωποι! Οἱ δορυφόροι τῶν πλανητῶν εἰσὶ νεογνά τῶν ἰδίων. Καὶ τρίτος τις ἔκαμε τὴν γῆν ἀρχαίγονόν τι θηρίον, ὅπερ ἀπ' αἰῶνος ὑφίσταται! Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος κατ' ἀρχὰς ἦτο ὕλη τις νοοῦσα, εἶτα ζωῦφιον, π. χ. μυῖα, εἶτα μῦς, σκύλος, ἵππος καὶ τελευταῖον ἄνθρωπος!!! ὅς κατὰ τὴν ἀνυποδιστικὴν πρόοδον ἐπανερχεται ὅθεν ἐξῆλθεν. Ἄλλος τις πάλιν διῆσχυρίσθη, ὅτι κατ' ἀρχὰς μόνον ἀτελεῖς, χωλαὶ καὶ ἀναίσθητοι μορφαὶ ὑπῆρχον ἐν τῷ κόσμῳ· ὁ δὲ Ἀδὰμ καὶ οἱ ἀπόγονοί του μετὰ τίγρεων καὶ λύκων συνεζεύχθησαν, ἐξ ὧν ἐπήγασαν οἱ διάφοροι τῆς οἰκουμένης λαοὶ καὶ φυλαί.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΓΙΟΥΣ ΝΟΥΣ

Ὁ ἄνθρωπος κατὰ δύο δυνάμεις τοῦ νοῦ ὑπερέχει καὶ διαφέρει τῶν ζῶων· κατὰ τὴν δημιουργικὴν, καὶ κατὰ τὴν προνοητικὴν, ἥγουν κατὰ τὸ διανοεῖσθαι προορᾶν. Κατὰ τὰς δύο ταύτας νοητικὰς δυνάμεις ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο κατὰ τὸν Μωϋσῆν κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ. «Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν».

Ὅσον λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ταύτας μᾶλλον ἀναπτυγμένας, κατὰ τὸσον περισσότερο ὑπερέχει τῶν ἀλόγων ζῶων, καὶ τελειότερος γίνεται, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν πλησιάζει· τοῦτο εἶπε καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς «ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν οὐρανοῖς τελειὸς ἐστίν» (Ματθ. Ε.)

Ἐκ τοῦ μεγέθους τῶν δύο τούτων θείων δυνάμεων τοῦ νοῦς ἐκπηγάξει πᾶν ἀγαθόν· ἐκ δὲ τῆς σμικρότητος τούτων προέρχεται πᾶν κακόν.

Διὰ τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως ὁ ἄνθρωπος ἐπινοεῖ ἐργαλεῖα, μηχανάς, μεθόδους, καὶ πᾶσαν ἐφεύρεσιν πρὸς εὐκολωτέραν καὶ μείζονα οἰκονομίαν τῶν ἀναγκῶν του, καὶ ἀπόλαυσιν τοῦ τερπνοῦ, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν.

Διὰ τῆς προνοητικῆς ὁ ἄνθρωπος προβλέπει πρὸς τὰ μέλλοντα, καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν διαθέτει τὰς ἄλλας δυνάμεις του.

Ὁ προνοητικὸς νοῦς ἀπαιτεῖ πλείονα ἀντιληψιν, ἀγχίνουσαν, ὀξυδέρκειαν, μνήμην καὶ κρίσιν βαθεῖαν.

Αἱ δύο αὗται δυνάμεις οὐδέποτε συνυπάρχουσιν ἐπίσης ἀνεπτυγμένα εἰς πάντα ἄνθρωπον. Εἰς τοὺς μὲν πέφυκεν ἡ ὑπεροχὴ τῆς μιᾶς, ἢτοι τῆς δημιουργικῆς, εἰς τοὺς δὲ ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἄλλης, ἢτοι τῆς προνοίας· εἰς ὅσους ἀμφοτέραι εἰσὶν ἐπίσης καὶ μεγάλως ἀνεπτυγμένα, οὗτοι εἰσὶν οἱ μεγάλοι νόες· εἰς μόνος ἐν τῇ ἰστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ὑπῆρξε τοιοῦτος, οὗτός ἐστιν ὁ μέγας καὶ σοφὸς Ἀριστοτέλης, τοῦ ὁποῦ οὔτε ἀνώτερος οὔτε ἴσος δύναται πλέον γενέσθαι. Ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ δημιουργικὴ δύναμις, ἐκεῖ γίνονται οἱ ἐξέ-

χοντες ἐπιστήμονες, ἐξέχοντες τεχνίται, βιομήχανοι κλπ. Ὅπου δὲ ἐπικρατεῖ ἡ προνοία, ἐκεῖ ἀναφαίνονται κατὰ τὸ εἶδος τῆς διαθέσεως ἐπίσημοι πολιτικοί, στρατηγοί, εὐδόκιμοι εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, καὶ βαθύπλουτοι ἐξ ἀτομικῆς ἐνεργείας, καὶ οὐχὶ ἐκ κληρονομίας ἢ ἄλλης τύχης. Διὰ τῆς προνοίας, ὑπάρχοντος καὶ κόκκου τύχης, ὁ ἔμπορος καθίσταται βαθύπλουτος, διὰ ταύτης διαμορφώνεται καὶ κοινωνία καὶ τὰ ἔθνη, καὶ ἀποκτῶσιν εὐημερίαν καὶ ἰσχύιν.

Εἰς ὅσους ἡ προνοητικὴ δύναμις εἶνε μικρὰ ἢ ἐκλείπει σχεδὸν ὀλοσχερῶς, οὗτοι εἰσὶν πτωχοί, ἄποροι καὶ ἄθλιοι· διότι οὐ δύναται προνοεῖν πρὸς τὸ κέρδος, οὔτε διατηρεῖν τοῦτο διὰ τῆς εὐλόγου οἰκονομίας, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ τῆς προνοίας. Ἐκτός τῶν ἐκ τῶν συμφορῶν τῆς τύχης περιπεσόντων εἰς πτωχίαν, πᾶς ἄλλος πτωχὸς πέφυκε τοιοῦτος· διότι στερεῖται τῆς προνοητικῆς δυνάμεως. Γεννῶνται ἵνα ὦσι πτωχοί, γεννῶνται ἄλλοι ἵνα πλουτήσωσι, ἄλλοι ἵνα ἀναμορφώσωσι κοινωνίας καὶ ἔθνη, ἄλλοι ἵνα ἀναπτύξωσιν ἐπιστήμας καὶ τέχνας κλπ.

Ὁ προνοητικὸς ἄνθρωπος πάντοτε γίνεται εὐπορος, ἔστω καὶ ἂν ἡ τύχη δὲν συμβάλλῃ πρὸς τὸν μέγαν πλοῦτον, εἶνε ἐνάρετος, εἶνε φίλος τοῦ ἀγαθοῦ, φίλος τοῦ κοινῶν συμφέροντος, καὶ πάσης ἀρετῆς. Ὁ δὲ μὴ προνοητικὸς εἶνε φαῦλος, κακός, ὑποπίπτει εἰς σφάλματα καὶ ἐγκλήματα, καὶ καθίσταται δυστυχής.

Ὁ σοφὸς Δημόκριτος ἦτο πλούσιος ἐκ πατρὸς· ἀλλ' ἀγαπῶν τὰς φιλοσοφικὰς ἀπασχολίας, ἐχάρισε τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν ἀδελφόν του Δάμαστιν, καὶ περιορίσθη εἰς τὴν λιτότητα. Οἱ συμπολίται του Ἀβδηρίται, ὅτινες ἐστεροῦντο τῆς προσηκούσης προνοίας, ἐκατηγόρουσαν αὐτὸν ὡς ἀνίκανον νά πλουτίζη, καὶ ὅτι ὡς φιλόσοφος δὲν δύναται νά ἀποκτᾷ μεγάλην περιουσίαν. Ὁ Δημόκριτος ἵνα τοῖς ἀποδείξῃ τὴν ἀπάτην των, καὶ ὅτι ἂν δὲν ἔχη πλοῦτον, τοῦτο προέρχεται, διότι δὲν θέλει. Παρατήρησε κατὰ τὸ ἔαρ ἐκείνου τοῦ ἔτους φαινόμενα ἀστρονομικά, ἐξ ὧν προενόησεν ὅτι, ἐν ᾧ αἱ ἐλαίαι ἐδείκνυον ἀφθονίαν, ἐμελλεν ὁ καρπὸς αὐτῶν κατὰ τὸ θέρος νά

καταστροφή και τὸ ἔλαιον νὰ ὑπεριμνηθῇ· οἱ Ἀβδηρίται κύριον πόρον τοῦ ζῆν εἶχον τὴν ἐσοδεῖαν τοῦ ἔλαιου. Λέγει λοιπὸν τοῦ ἀδελφοῦ του νὰ ἀγοράσῃ ἅπαν τὸ ἐνυπάρχον ἔλαιον καὶ νὰ προστοιχίσῃ καὶ τὸ μέλλον κατ' ἐντολὴν του. Ὁ ἀδελφός του ἐκ σεβασμοῦ ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν ταύτην. Οἱ δὲ Ἀβδηρίται ἤρξαντο χλευάζειν τὴν ἀνοησίαν τοῦ Δημόκριτου. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως χρόνου τινὸς αἱ ἐλαίαι, αἱ δεικνύουσαι τόσῃ ἀφθονίαν, κατέστησαν ἄφοροι, ἢ δὲ τιμὴ τοῦ ἐνυπάρχοντος ἔλαιου μεγαλῶς ἀνυψώθη, ὥστε κέρδη μέγιστα εἶχε πλέον ὁ Δημόκριτος. Τότε οἱ Ἀβδηρίται συνησθάνθησαν τὴν πλάνην των, καὶ ἤρξαντο νὰ παρακαλῶσι τὸν σοφὸν Δημόκριτον ἵνα φανῇ οἰκτίρων. Ὅθεν συγκαλέσας εἰς συναθροισιν ὅλους τοὺς συμπολίτας εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ἔπραξε τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἵνα δείξῃ ὅτι ὁ φιλόσοφος δύναται νὰ κερδίξῃ χρήματα καὶ νὰ γείνη πλούσιος· ἀλλὰ δὲν θέλει. Ὅθεν συγχωρεῖ αὐτούς, καὶ ἀφήνει τὰ κέρδη πρὸς ὠφέλειαν αὐτῶν.

Αἱ τοῦ νοῦς δυνάμεις ἐνοικοῦσιν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ὁ ὕγιης ἐγκέφαλος ἔχει καλῶς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἐνεργούσας τὰς δύο ταύτας δυνάμεις. Διὰ τοῦτο κοινῶς λέγουσι διὰ τὸν καλῶς καὶ προνοητικῶς σκεπτόμενον ὅτι εἶνε γερὸ (ὕγιηρον) κεφάλι, γερὸς (ὕγιηρός) νοῦς, δυνατὸς νοῦς, μέγας νοῦς.

Ὁ μέγας νοῦς εἶνε σπάνιος εἰς τὰς κοινωνίας καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἔθνη. Δὲν παρίσταται πάντοτε κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν· ὡς τὰ δένδρα καὶ οἱ ἄγροι οὐ πάντοτε εὐφοροῦσιν, ἀλλὰ κατὰ περιόδους, οὕτω καὶ οἱ μεγάλοι νόες, οἱ ὕγιηροὶ νόες, οὐ πάντοτε γεννῶνται· ὑπάρχουσι περίοδοι καὶ ἐποχαὶ ἄγονοι τοιούτων νοῶν, καὶ ἐποχαὶ γόνιμοι. Ὅταν αἱ ἐποχαὶ ὦσιν ἄγονοι τοιούτων νοῶν, αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ ἔθνη καταπίπτουσιν, ὀπισθοδρομοῦσιν ὅτε μὲν ἠθικῶς ὅτε δὲ ὑλικῶς, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ἄλλοτε δὲ ὀπισθοδρομοῦσι καὶ κατ' ἀμφοτέρω.

Αἱ τοιαῦται κοινωνίαι εἰσὶν ἀτυχεῖς καὶ δυστυχουσι· διότι ἡ μικρὰ πρόνοια περιστρέφεται εἰς τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, περιορισμέ-

νου τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ, οὐ ἔνεκα πᾶσα κοινωνία συνέστηκε.

Ὁ βίος τῶν ἔθνων ἐπιμαρτυρεῖ τὰς ἀληθείας ταύτας.

Ὅταν αἱ ἐποχαὶ εἰσι γόνιμοι ὕγιηρῶν νοῶν, ἀναφαίνονται νέες μεγάλοι δημιουργικοὶ καὶ προνοητικοί. Αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ ἔθνη ὡς ἀσπάργοι ταχέως ἀναπτύσσονται· ἐκεῖ διακρίνεται καὶ τιμᾶται ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ικανότης, καὶ ἐνισχύονται καὶ ἐνθαρρύνονται ὅπου καὶ ἂν ὑπάρχουσιν εἴτε εἰς πλουσίους εἴτε εἰς πτωχοὺς. Αἱ ἐπιστῆμαι, αἱ τέχναι, ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον ἀμιλλώμενα ἀναπτύσσονται. Ἡ ἔθνικὴ εὐημερία καὶ ἰσχύς προσδεύει, καὶ μετὰ τοῦ ἔθνους καὶ πάντες οἱ πρὸς τὴν πρόοδον πεφυκότες ἀναδεικνύονται, καὶ εὐημεροῦσι. Δόξα καὶ εὐτυχία διαλάμπει πανταχοῦ. Ἡ Ἑλλὰς ἐντὸς 200 ἐτῶν, ὑπαρχάντων μεγάλων νοῶν, ἀφίκετο εἰς τὸν κορυφῶνα τῆς δόξης κατ' ἐπιστήμας καὶ τέχνας· κατέστη ἰσχυροτάτη καὶ διδάσκαλος τῆς οἰκουμένης. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐντὸς 70 ἐτῶν ἔχοντες μεγάλους νόας καθυπέταξαν τὴν τότε οἰκουμένην.

Ἄμα ἐπῆλθεν ἐποχὴ στερουμένη μεγάλων νοῶν, ἐπῆλθε καὶ ἡ κατάπτωσης καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων.

(Φοῖβος)

ἨΘΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

1. Τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα δύναται μόνον νὰ βελτιωθῇ δι' ἀναγνώσεων καθαρῶς ἠθικῶν. Ἀλλὰ τοιαῦται ἀναγνώσεις δὲν δύναται νὰ εὐρωσιν εἰσοδὸν ἐκεῖ, ἐνθα θεωρεῖται ὡς ἔωλον καὶ ἄγροικον τὸ περὶ θρησκείας λαλεῖν ἢ ἀναγινώσκειν!

Μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων ἐκείνων κυριῶν, αἵτινες κατ' ἐξοχὴν δι' ἀναγνώσεων θρησκευτικῶν ἐψυχαγωγοῦντο, εἶνε ἰδιαζόντως ἡ Ἰωάννα Γραΐη, θυγάτηρ τοῦ δουκὸς τῆς Σουφὸλης. Εἰ καὶ ἐδιδάχθη πολλὰς ἐ-

πιστήμας καὶ γλώσσας καλῶς, εὗρισκεν οὐχ ἦττον εἰς ἐκείνας μόνον τὰς ἀναγνώσεις εὐχαρίστησιν, αἵτινες ἠδύναντο τὸ πνεῦμα τῆς δι' ὑψηλοτέρων θεωριῶν νὰ ἀπασχολῶσιν. Ὅτε ποτὲ ὀλόκληρος ἡ οἰκογένειά τῆς ἐπορεύθη εἰς τὸ κυνήγιον, ἔμεινε μόνη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς. Ὁ αὐλάρχης τῆς ἡγεμονίδος Ἐλισάβετ ἠρώτησεν αὐτήν. « Πῶς ἄρα ἠδύνατο νὰ προτιμήσῃ τὴν μοναξίαν τοῦ ὠραίου ἐκείνου κυνηγίου ». Ἰδέ, εἶπε, δεικνύουσα αὐτῷ τὸν περὶ ἀθανασίας ψυχῆς Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος! Εἰς τὴν συναναστροφὴν τούτων πολὺ μεγαλειότεραν εὐχαρίστησιν εὗρισκω, ἢ εἰς τὸν πάταγον τῶν κεράτων καὶ τῶν σκύλων! Ἐντεῦθεν προέκυψεν ἡ καταφρόνησις τῆς ἐπιγείου εὐτυχίας καὶ λάμπειως, καὶ ἐκείνη ἡ ἀπόφασις, ὥστε τὸ ἀνόμως προσφερόμενον αὐτῇ διάδημα ν' ἀποβάλλῃ εἰποῦσα. « Τοῦτο σημαίνει: χλευάζειν τὸν Θεὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ὅταν τις κλέπτῃ καὶ μίαν δραχμὴν, καθ' ὅσον ἔχει ἔλεγχον συνειδήσεως· ἀλλ' οὐδέποτε πρέπει ν' ἀρπάξῃ ἐν διάδημα. Ἄλλως τ' ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσῳ νέα, οὐδὲ τόσῳ ἄπειρος τῶν πανουργιῶν τῆς τύχης, ὥστε ἔνεκα τούτου νὰ συλληφθῶ εἰς τὰς παγίδας τῆς. Ἐὰν δὲ αὕτη πλουτίξῃ τινὰς, κάμνει τοῦτο μόνον, ὅπως καταντήσῃ αὐτοῦ ἀνδράποδά τῆς. Ἐτέρους ἐξυψοῖ, ὅπως χαρῆ εἰς τὴν κατάπτωσιν των. Ὅν χθὲς ἐλάτρευε, σήμερον χλευάζει! Ἐὰν ἐπιτρέψω σήμερον εἰς τὴν τύχην νὰ μοι περιβάλλῃ διάδημα, ὀφείλω αὐριον ν' ἀφήσω, ὅπως ποδοπατηθῶ ὑπ' αὐτῆς.

2. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εἰδωλολατρείας, ὅτε ἡ γενναϊότης καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη ἦσαν αἱ πρῶται ἀρεταί, εἰς ἀμφοτέρω αἱ γυναῖκες εἶχον μέγιστον μέρος!

Ἐντεῦθεν ἡ ἔκτακος ἰσχύς καὶ ἐνόχλησις τῶν Γοργόνων καὶ Ἀμαζόνων. Ἐντεῦθεν καὶ αἱ Ἀργεῖαι ἔλαβον ἐκ τοῦ ναοῦ τὰ ὄπλα, καὶ ἐδίωξαν τὸν Κλεομένην τῆς πόλεως. Ἐκ τοιούτου πνεύματος ἐμφοροῦμεν αἱ Σπαρτιάτιδες μητέρες μετέβαινον εἰς τὸν ναόν, ὅπως εὐχαριστήσωσι τοὺς Θεοὺς, ὅτι οἱ υἱοὶ των ἔπεσον ἐνδόξως ὑπὲρ πατρίδος. Ἐντεῦθεν ὁ

ἠττηθεὶς Λακεδαιμόνιος ἠσχύνετο νὰ παρυσιασθῇ εἰς τὴν γυναῖκα του. Ἐξ ὁμοίας τινὸς αἰτίας οἱ Κελτοὶ διώριζον διαιτητὰς των τὰς γυναῖκας. — Καὶ αἱ Γερμανίδες κατὰ τὴν συμπλοκὴν ὄθουν τοὺς ἀνδρας καὶ υἱοὺς των πρὸς τοὺς ἐχθρούς. — Κατὰ δὲ τὴν στέψιν τῶν παλαιῶν Γερμανῶν ἔλεγον πάντοτε εἰς τὴν γυναῖκα. Ἀπὸ τοῦ νῦν εἶση κοινωνὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῶν κινδύνων.

Ἡ ΞΕΝΗΤΕΙΑ.

Ὅταν ἀηδόνι μοναχὸ θρηῶν κ' ἐγὼ στὰ ξένα,
Τῆς ἐρημίας μου σύντροφος δὲν ἔχω πλὴν κανένα,
Ἐδῶ στὴν ξένη γῆ!
Μήτ' ἔνα χεῖλι φιλικὸ δὲν εὗρηκα ἀκόμα,
Καὶ μόνος, καὶ κατάκοπος μὲς τὸ ξερὸ μου στρῶμα
Πέφτω κ' ἀναστενάζοντας θυμᾶμαι τὰ παλιὰ μου
Καὶ κλαῖω! Ἄρα γε κ' ἐγὼ δὲν εἶχα τὰ δικὰ μου
καλά. Καί, στὴν πατρίδα μου, δὲν εἶχα κ' ἐγὼ φίλους;
Ἄχ! Ἄμ' ἐδῶ, στὴν ξενιτειᾷ, εὗρισκω μόνον σκύλο σ,
Σ' αὐτὴ τὴν ἔρμη γῆ!
Ἄχ! Μύριους ἀναστεναγμοὺς κ' ἂν βγάξω τὴν ἡμέρα
Τί μ' ὠφελοῦν εἶμαι μακρὰν καὶ μόνος ἐδῶ πέρα,
Ἐδῶ στὴν ξένη γῆ!
Ἄλλοίμονον εἰς τὸν θνητὸν ποῦχει καρδιὰ καυμένη!
Στὸ χωρισμὸ τ' ὁ στεναγμὸς μονάχα τ' ἀπομένει!
Στὰ στήθη μου ἔχω φωτιά, στὸ νοῦ μ' ἀνεμοζάλη,
Καὶ μόνος παραδέρνουμαι κοντὰ στὸ περιγιάλι,
Γιὰ μόνη μου παρηγορά, γιὰ μόνη συντροφιά μου,
Ἐχω ἢ ἄνομα γλυκὸ γραμμένον στὴν καρδιά μου,
Σ' αὐτὴ τὴν ἔρμη γῆ!
Ἄχ! Νᾶηξερα, θὰ ξαναβρῶ θὰ ξανασυναντήσω
Τὸνομα ποῦχω στὴν καρδιὰ ἅμα γυρίσω πίσω,
Ἀπὸ τὴν ξένη γῆ!...

ΗΛΙΑΣ Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΑΡΕΣΚΟΝΤΑ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣ

Ἐλληνίζων ἀστυνόμος Πατρῶν, προσκαλῶν τὸν Ῥομελιώτην κλητῆρα αὐτοῦ, τῷ λέγει « πῆγαινε εἰς τὴν συνοικίαν Φ. Ἐκεῖ εἶνε κᾶτι χοῖροι. Νὰ τοὺς φέρῃς ἐδῶ, καὶ νὰ τοὺς ἐμβάσῃς εἰς τὴν αὐλήν. » Ὁ πτωχὸς Ῥομελιώτης, μεταβαίνει ἀμέσως εἰς τὴν

ἄνω συνοικίαν, καὶ διευθύνεται πρὸς τὸν γεροντότερον τῶν ἐκεῖ τεχνιτῶν, ὃν καὶ ἐρωτᾷ ποῖοι ἦσαν χῆροι τῆς συνοικίας ἐκείνης. Ὁ σεβάσιμος τεχνίτης ὑπέδειξεν αὐτῷ τέσσαρας πέντε ὁμοτέχους του, χῆρους κατὰ κακὴν τῶν τύχην, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ κλητῆρ, ὅτι τοὺς ζητεῖ ὁ κ. ἀστυνόμος. Αὐτοὶ δὲ μετ' ἀπορίας τῶν ὑπῆκουσαν, καὶ μετὰ τοῦ χυδαίου τῆν γλωτταν, ὡς ἤθελεν εἶπει διδάσκαλος ἐμπροσθοδρομικός, διευθύνθησαν πρὸς τὴν ἀστυνομίαν, ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ὁποίας διέταξεν αὐτοὺς ὁ κλητῆρ νὰ μένωσι μέχρι οὗ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀστυνόμον. «Τοὺς ἔφερα» ἀναφωνεῖ μετὰ χαρᾶς ὁ ἀξιοτίμος ἐκ Στερεᾶς Ἑλλάδος κλητῆρ, καὶ ὁ ἑλληνιστῆς τῆς ἀστυνομίας ἀνὰ εὐκαιρήσω, καὶ ἔπειτα σοῦ λέου». Ταῦτα καὶ ἀνήγγειλε τοῖς χηρεύουσιν ὁμοτέχνοισ ὁ διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀνελλήνιστος κλητῆρ, ἀλλ' οἱ κ. βιομηχάνοι, ἀνυπομονοῦντες, διότι εἶχον καὶ μαγαζεῖα, εἰσορμῶσιν ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμου, καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοῖς εἴπῃ τί τοὺς θέλει, διότι ἀφῆκαν τὴν δουλειὰ τους στὴ μέση. Φαντάσθητε τὴν θέσιν τοῦ ἀστυνόμου, ὅτε εἶδεν ἀντὶ χοίρων χῆρους. Φαντάσθητε δὲ καὶ τὴν θέσιν τοῦ κλητῆρος, καθὼς καὶ τῶν χῆρων βιομηχάνων.

* *

Φούρναρης θέλων νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διαταγὴν τῆς ἀστυνομίας, ἀποφασίζει καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ ἐπιγραφὴν. Ἐχων ὅμως ἴδιον συντακτικόν, γράφει: «Κώστας φούρνος Γιάνης ψήστης». Ἦθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ μὲν κτήτωρ τοῦ φούρνου ὀνομάζεται Κώστας, αὐτὸς δὲ, ὁ ψήστης, Γιάνης.

* *

Τερεὺς ἀνιέρως, ψάλλων ἁγιασμὸν ἐν τινὶ οἰκίᾳ, μεταχειρίζεται διαφόρους παρενθέσεις ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν οἰκοδόμοισιν. Καὶ λοιπὸν α' Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου σου Κύριε (τί καλὰ μαγειρεύεις, Νιόναινα;), ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις (μωρ' ἐπιασε

δουλειὰ ὁ Μπάμπης;); τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρησεν, ἀγαπητόν Σε υἱὸν ὀνομάζουσα (σὲ μπαρμπεριὸ νὰ τὸ βάλῃς τὸ παιδί); καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς (ὠραῖο σπητόπουλο τοῦτο!) κλπ.

* *

Παιδίον εὐρὸν ζευγὸς διόπτρων, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ μὴν ἔχουν γυαλιά, καὶ θέλον νὰ παίξῃ, ἔδωκε ταῦτα εἰς τὴν γραϊὰν νόναν του λέγον: «Πάρε, νόνα, ἓνα ζευγάρι γυαλιὰ πού σοῦφερα ἀπὸ τὸν ἔμπορα, γιὰ νὰ δοκιμάσῃς ἂν σοῦ κάμουν». Καὶ ἡ νόνα χωρὶς νὰ διακρίνῃ τί γυαλιὰ τῆς δίδῃ ὁ ἔγγονός της, τὰ ἐφόρεσε καὶ ἤρξατο νὰ παρατηρῇ τὰ περὶ αὐτὴν ἀντικείμενα, διὰ νὰ δοκιμάσῃ δηλ. ἂν βλέπῃ καλὰ μὲ αὐτά. Δὲν τῆς ἔκαμαν ὅμως φαίνεται, καὶ ἐπιστρέφουσα ταῦτα εἰς τὸν ἔγγονόν της λέγει: «Μπα παιδάκι μου, καλλίτερα βλέπω μὲ τὰ μάτια μου.»

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος» μαθητόμενον ὅτι σοβαροὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν σπουδαίαν δημοσιογραφίαν ἀπασχολεῖ ἐν Γαλλίᾳ περιεργὸν κοινωνικὸν καὶ ἄμα οικονομολογικὸν ζήτημα, ἡ φορολογία τῆς ἀγαμίας. Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνυπάνδρων ἠλιξήθη ἀπὸ τινος καταπληκτικῶς— μόνον οἱ Παρίσιοι ἐκτρέφουσιν ὑπὲρ τὰς 500,000 ἀγάμων ἀνδρῶν, ἐνῶ εἰς 379,000 μόνον συμποσοῦνται οἱ εὐτυχεῖς σύζυγοι τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης— συνήρξατο δ' ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ κίνδυνος προφανοῦς κοινωνικοῦ ὀλέθρου, πολλοὶ ὑπάρχουσιν οἱ φρονούντες, ὅτι ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ βαρῦτατος φόρος ἐπὶ τῆς περιουσίας καὶ τῶν οἰωνδήποτε εισοδημάτων παντός, ὅστις, τριάκοντα ἢ τριάκοντα καὶ πέντε ἡδὴ ἔτη γεγονώς, δὲν θέλει νὰ νυμφεῖται. Ἐσχηματίσθη δὲ σύλλογος ἐν Παρίσιος ἀνδρῶν,

συζύγων βέβαια καὶ γερόντων, σκοπῶν νὰ προσηλυτίσῃ εἰς τὰς φρονίμους ιδέας αὐτοῦ καὶ πολλοὺς τῶν πολιτευομένων, διὰ νὰ ὑποβληθῇ ὡς τάχιστα καὶ εἰς τὴν βουλὴν νομοσχέδιον, δι' οὗ ἄλλως ὑποδειχθήσεται τῇ κατὰ καιρὸν κυβερνήσει καὶ σπουδαῖος τοῦ κράτους πόρος διὰ τῆς εἰσηγουμένης φορολογίας— Ἄλλ' ὅσον παράδοξον καὶ ἂν φαίνεται τὸ πρᾶγμα, δὲν εἶνε πρωτοφανὲς ἐν τῇ ἱστορίᾳ, μάλιστα δὲ πρὸ αἰῶνος ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς πρώτης ἐπαναστάσεως, ἴσχυεν αὐστηρότατος κατὰ τῆς ἀγαμίας νόμος, συνταχθεὶς κατὰ τὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς τε καὶ ῥωμαϊκὰς παραδόσεις. Γνωστὰ εἶνε τὰ πατριαρχικὰ ἦθη τῶν σημερινῶν Ἰουδαίων, δικαίως ἀποστρεφόμενων τοὺς ἀνυπάνδρους ὁμοφύλους των, γνωστὰ ἐπίσης καὶ τὰ λαμπρὰ τῆς ἀρχαίας Σπάρτης ἔθιμα, ἅτινα ἐπέτρεπον εἰς τὰς ἡρώιδας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ σύρωσι τοὺς ἀγάμους τῆς κλασικῆς ἐποχῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἡρακλέους, ὅπου ἐξυλοκόπων αὐτοὺς πανηγυρικῶ τῷ τρόπῳ.

* *

Ὁ ἐν Βερολίῳ διάσημος καθηγητῆς Helmholtz ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ «Chambers Journal» τὰ ἐξαγόμενα τῶν ἐρευνῶν του περὶ τοῦ χρόνου, ὅστις πρέπει νὰ παρέλθῃ ἕως οὗ λάβωμεν συναίσθησιν μιᾶς τινος ἐντυπώσεως. Τὰ νευρὰ μας ἔχουσι τὴν ἱκανότητα ἐντὸς δευτερολέπτου νὰ διαβιβάσωσιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐρεθισμὸν τινα ἐξ ἀποστάσεως 195 ποδῶν. Ἐὰν λοιπὸν καθ' ὁδὸν προσκρούσωμεν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον τοῦ ποδός μας, πρέπει νὰ παρέλθῃ τοῦλάχιστον τὸ τεσσαρακοστημόριον τοῦ δευτερολέπτου, ἕως οὗ πραγματικῶς αἰσθανθῶμεν τὸ ἄλγος. Ἄλλ' ἂν ἀλγῶμεν κατὰ τὸ οὖς, ἡ αἴσθησις βεβαίως συμβαίνει ταχύτερον, διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ὁ ἡμέτερος ἐγκέφαλος ταχύτερον διατάσσει τὴν γλώσσαν, παρὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας μας, ἐπομένως καὶ ἡμεῖς ἐνωρίτερον μαθητόμενον νὰ ὁμιλῶμεν, παρὰ νὰ δέρωμεν καὶ νὰ ζυλοκοπώμεθα. Τὸ πρᾶγμα ἐτι καταφανέστερον παρατηρεῖται εἰς ἄλλα

ζῶα, ἔχοντα μεγαλύτερον παρὰ τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα. Οὕτω π. χ. ἡ φάλαινα μίαν πληγὴν, κατὰ τῆς οὐρᾶς κατενεχθεῖσαν, αἰσθάνεται μετὰ πάροδον ἐνὸς δευτερολέπτου, πρέπει δὲ νὰ παρέλθῃ ἐν εἰσέτι δευτερολέπτου, ἕως οὗ αἱ διαταγαὶ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς πρὸς ὑπεράσπισιν φθάσωσι μέχρι τοῦ ἀκροτάτου τούτου σημείου τῆς ἐπικρατείας του.

* *

Παράδοξος ἑορτὴ τελεῖται ἐτησίως ἐν Μαδαγασκάρῃ, ἡ λεγομένη τελετὴ τοῦ λουτροῦ τῆς βασιλίσσης.

Ἡ ἱκανῶς shocking αὕτη ἑορτὴ γίνεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ λουτροῦ τῶν Ἀνακτόρων συνάγονται οἱ αὐλικοί, οἱ ἀνώτεροι δημόσιοι λειτουργοί, οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν τῷ Κράτει, ἐμπροσθεν δὲ αὐτῶν ἡ Α. Μ. ἡ χαριτόβρυτος ἄνασσα τῆς Μαδαγασκάρης, χωρὶς νὰ πτοῖται ἀπὸ κανένα φραγμὸν αἰδήμοσύνης ἢ εὐπρεπείας, λαμβάνει ἀνετώτατα τὸ λουτρὸν αὐτῆς, τὸ μόνον, ὅπερ λαμβάνει καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ὡς βεβαιούσιν καὶ κηρύσσουν αἱ κακαὶ τῆς Μαδαγασκάρης γλώσσαί.

Ἡ βασίλισσα, ἀφοῦ καλῶς ἐμβαπτισθῇ ἐν τῷ λουτρῷ, ἐξέρχεται, ἀποχαιρετίζει τοὺς παρεστῶτας καὶ ἀπέρχεται εἰς τὰ ἰδιαιτέρα αὐτῆς δωμάτια. Διὰ τοῦ ἀπομένουτος ὕδατος τοῦ λουτροῦ αὐλικοὶ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι ῥαντίζουσι τοὺς παρισταμένους, εὐδαίμων δ' ἐκεῖνος, ὅστις θὰ δεχθῇ τὰς περισσότερας σταγόνας!

Τοῖς συνδρομηταῖς.

Εἰς τὴν πρόθυμον συνδρομὴν, ἧς ἔτυχεν ἡ **Μέλισσα** παρὰ τοῦ φιλομούσου κοινῷ ἀνταποκρινόμενοι, ἐκφράζομεν τὴν ἐπὶ τούτῳ εὐγνωμοσύνην ἡμῶν δηλοῦντες ἄμα ὅτι πάντα κόπον καὶ φροντίδα θέλομεν καταβάλλει, ὅπως αὕτη προῖόντος τοῦ χρόνου δυνηθῇ εὐδοκίμως νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ εὐγενῆ αἰσθημάτα τῶν φίλων αὐτῆς συνδρομητῶν.

Ἡ διεύθυνσις

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Συνδρομηταὶ τῆς ΜΕΛΙΣΣΗΣ θεωροῦνται οἱ κρατοῦντες τὸ πρῶτον φύλλον.

Συνδρομὴ ἑξάμηνος προπληρωτέα δραχ. 4.
» ἑτησία » » 7.

Πᾶσα πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴ ἀφορώσα τὸ Περιοδικόν, πρέπει νὰ ἦνε ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν καὶ νὰ ἐπιγράφεται :

**Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ ἢ «Μέλισσα»
Εἰς Πάτρας.**

ΠΛΕΙΑΣ

Περιοδικὸν κατὰ δεκαήμερον ἐκδιδόμενον.

Τιμὴ συνδρομῆς προπληρωτέας :

Ἐν Πάτραις ἑτησία δρ. ν. 8, ἑξαμην. δρ. ν. 4 1)2.

Εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κράτους ἑτησία δρ. ν. 10, ἑξαμην. δρ. ν. 6.

Τὴν ἀπόκτησιν δὲ τοῦ φύλλου τούτου διὰ τὸ ποικίλον καὶ ἐκλεκτὸν τὴν ὕλης θεωρούμεν καθῆκον νὰ συστήσωμεν θερμῶς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

ΑΡΔΗΝ

Μηνιαῖον φύλλον τῶν ἀνθρωπίνων συμφερόντων.

Περιεχόμενα τοῦ βου φυλλαδίου εἰσὶ τὰ ἐξῆς :

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας· συνεισφοραὶ ὑπὲρ τοῦ «Ἄρδην»· κοινωνικὴ οἰκονομία· ἡ φυσιολογικὴ βάσις τῆς κοινωνίας· οἱ «φίλοι τοῦ λαοῦ»· σημειώσεις· κοινωνικὴ κίνησις· παγκόσμια· ἐπιστολικὸν δελεῆριον· ἀγγελιαί.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Κατὰ Κυριακὴν ἐκδιδόμενος ἐν Ζακύνθῳ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίας ἐν Ἑλλάδι δρ. ν. 8.